

at den nuværende Finanzminister mener at kunne anvende noget over 3 Millioner Kroner aarlig i 7 Aar, byggende blot paa dette Budget. Man vil dertil svare og indvende mig, at der om nogle Aar, fra Forsaaret og Efteraaret 1877, vil fremkomme en Besparelse paa Budgettet derved, at disse Uddrag paa den udenlandske Statsgjæld og Afbetalingen af Gjælden til Nationalbanken ville ophøre, og at altsaa en Udgiftspost af imellem 4 og 5 Millioner Kroner derved vil falde bort, men det er allerede tidligere gjort gjældende baade fra vor og fra anden Side, at en saadan Betragtning ikke synes at have nogen finansiell Grund at staa paa, idet vi maa fastholde Fordringen om, at vi i gunstige Aar virkelig gjøre et væsentligt og betydeligt Fremskridt paa vort Budget, Naaget, jeg ikke tror, at nogen Repræsentation nogenjens kan frastalde. Hvor stor denne Fremgang skal være, om vi behøve en saa stor Fremgang, som vi have haft ved Statsgjældens Afbetaling i de senere Aar, af henvend 5 Millioner, derom kunne Meiningerne naturligvis være delte; men at vi maa have et væsentligt Fremskridt, og at dette faar sin naturlige Udnytt i en forsat Afbetaling af Statsgjælden, anser jeg at være en sund Finantspolitik. Mange ville endvidere indvende, at det har ingen Nød; thi Lidene ville blive bedre, Indtægterne ville fremdeles stige, og vi kunne altsaa med Frimodighed gaa de Udgifter imøde, som her forlanges, uden at tilvejebringe nogen extraordinær Indtægt. Det er muligt, at denne Forventning, dette Haab vil slaa til, men har man nogenjens garanti derfor? Den allerfæreste Tid synes snarere at varsle om en kommende Tilbagegang end om et Fremskridt, thi det er piensynligt, at Forretningernes Tilstand i Landet i Almindelighed er ringere nu, end den var ifjor, og selv om Indtægterne for Statskassen maaske i nogen Tid ville, som det synes, at de gjøre, holde sig uafhængige af den hele øvrige Forretningsgang i Landet, er det dog uundgaeligt, at den Tid snart vil komme, da den slappe Tilstand i Forretningerne ogsaa vil gjøre sig gjældende med Hensyn til Statens Indtægter. Maaske vi imidlertid tør vente en stigende Indtægt for Statskassen, men at man paa et saadant lidet begrundet Haab skulde bygge saa store Udgifter, som her fillles i Forslag, ikke for et enkelt Aar, men for en Række af Aar, anser jeg ikke for at være en fornuftig Politik. Jeg maa dertil sige, at de Penge, der mulig kunne blive tilovers i de kommende Aar, have overoidentlig mange Steder hjemme. Jeg skal minde om de forskjellige Reforme, for hvilke vi nu i en Aarrække have kæmpet, og da stiller sig jo i første Række Spørgsmaalet om en Lødsreform. At den er uafviselig, forekommer det mig, at neppe Nogen kan bestride, og at en Lødsbestaening, der er bleven til ad extraordinær Wei, i Grunden som en Krigsstat, skulde kunne blive vedligeholdt i Aar som de nuværende,

anser jeg for at være en Umulighed. Naar vi opstille Lødsreformen i den Stikelse, som den har faaet i indværende Samling, vil man imidlertid, efter hvad der er mig bekendt, ingenlunde kunne sige, at Fordringerne om Medsættelse paa de indirekte Afgifters Beløb paa nogen Maade ere overdrevne eller store. Naar der nemlig forlanges fastsat et vist bestemt Maximumsbeløb for samtlige indirekte Afgifter af 22 Millioner Kr., forekommer det mig at være en saa moderat Fordring, at det, hvis det ikke engang er muligt at sætte den igjennem, kun ser daarligt ud med Udsetningen til at fremme Reforme af nogenjenshelst Betydning. Vil man imidlertid gjennemføre dette altsaa meget moderate Forslag at fastsætte de indirekte Afgifters Maximumsbeløb til 22 Millioner Kr., ville de Herrer se, at der paa det nu fra os gaaende Budget vil blive en Formindsættelse i Indtægten af 2 Millioner Kr. Naar man lægger samtlige de indirekte Afgifter sammen, vil der ialt fremkomme 26 Millioner Kroner, men derfra maa, idet man kun tager Hensyn til Nettoindtægten, drages den Udgift, som Skatteopkrævingen fordrer, hvilket er omtrent 2 Millioner. Der bliver altsaa tilovers 24 Millioner Kroner, og der vil selvfølgelig blive en Indtægtsnedgang af 2 Millioner Kroner. Det er derhos allerede Medlemmer bekendt, at forskjellige andre Forslag foruden Forslaget om denne Reform ville stille Krav om forøget Udgift. Jeg anser det saaledes for at være nødvendigt med Hensyn til Udviklingen af Arbejdsforholdene i Landet, at vi mere eller mindre følge den Wei, her er bleven foreslaaet ved, at vi yde en Understøttelse til Smaafolk, hvilken ikke bør have nogen egentlig Karakter af at være Fattigunderstøttelse. Der vil altsaa, naar vi, som jeg tror, det bliver nødvendigt, komme ind paa denne Wei, blive stillet Krav til Statskassen, thi kun derigjennem vil Hjælpen faae Karakteren af ikke at være Fattigunderstøttelse, og vil man anslaa denne Udgift til ca. 1 Mill. Kroner, udkommer der 3 Mill. Kr. Ved Siden af saar Udviklingen af vort Skolevæsen med ligesaa store og maaske stærkere Krav, om ikke med Hensyn til Omfanget af de Kapitaler, som dertil bør bruges, saa dog med Hensyn til Spørgsmaalenes Vægt. Jeg anser det for at være nødvendigt, at vi om saa Aar komme til at anvende betydelige Midler til Udvikling af vort Skolevæsen, og det er vistnok ingenlunde for lavt ansat, naar jeg siger, at vi maa komme til at anvende $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig fra Statens Side til at støtte det lavere Skolevæsen. (Stemmer: Det er for lidt!) Det er mulig for lidt, men jeg pnsfer ikke at bruge større Tal, end jeg paa nogen Maade kan staa ved. Forøvrigt vil der ogsaa komme en Række andre Forhold til, som ville kræve nye Udgifter for Statskassen, og vil man ligeledes anslaa disse til $\frac{1}{2}$ Mill., ville de Herrer se, at de Fordringer, som allerede nu kunne ses